



Reykjavik
International Film Festival
Crystal Globe Competition

MAN PÅ DRIFT

EN FILM AV VYTAUTAS KATKUS

Produced by M-FILMS (LITHUANIA) and STEREO (LITHUANIA) INTERNATIONAL AB, ARCTIC FILM NORWAY INVEST, with support of LITHUANIAN FILM CENTRE, LITHIMAGES - COOPÉRIE OF EUROPE, SVENSKA FILMINSTITUTET, CREATIVE EUROPE MEDIA, LITHUANIAN NATIONAL TELEVISION AND RADIO, LITHUANIAN FILM FESTIVAL, and DARIUS ŠLEKAS. Screenplay by VYTAUTAS KATKUS. Directed by VYTAUTAS KATKUS. Cast: MARTA KANTARAVIČIŲ, MARIJA RAZOVIČIŲ, BRIGITA RIMKUSIŲ, LITHUANIAN NATIONAL TELEVISION AND RADIO, LITHUANIAN FILM FESTIVAL, and DARIUS ŠLEKAS. Screenplay by VYTAUTAS KATKUS. Directed by VYTAUTAS KATKUS. Cast: MARTA KANTARAVIČIŲ, MARIJA RAZOVIČIŲ, BRIGITA RIMKUSIŲ, LITHUANIAN NATIONAL TELEVISION AND RADIO, LITHUANIAN FILM FESTIVAL, and DARIUS ŠLEKAS.

m-films

staer

GARAGEFILM

EUROPEAN FILM BOARD

EUROPEAN FILM BOARD

eurimages

LITHUANIAN FILM FESTIVAL

LITHUANIAN FILM FESTIVAL

LRT

TOTEM

CHARTER

MAN PÅ DRIFT

SYNOPSIS

En vacker, Tsai Ming-Liang-doftande film där tiden tycks stå stilla och själens skörhet blottläggs med stor precision.

Det är sensommar när Danielius lämnar sin nya lilla familj i Norge och reser tillbaka till Litauen för att sälja sina föräldrars lägenhet. Han försöker trevande återknyta kontakten med gamla vänner, men banden som en gång var starka är nu brutna. Han borde återvända hem, men något håller honom kvar i den lilla staden vid havet.

En av filmårets allra starkaste långfilmsdebuter är en stilsäkert koreograferad studie av ensamhet.

INTERVJU MED REGISSÖREN VYTAUTAS KATKUS

av Carmen Gray

***Man på drift* är nästan som en karta över minnen. Danielius återvänder till sin hemstad i Litauen för att sälja sin pappas lägenhet och besöker platser där han en gång brukade vara. Varför är du så intresserad av just platsens betydelse?**

Redan från mina första kortfilmer, som *Community Gardens*, ville jag egentligen inte berätta historien om en specifik person, utan om det samhälle där personen lever eller en gång levde. Det är väldigt svårt att skilja en människa från platsen som har format henne.

Jag växte till exempel upp i ett område fullt av flerfamiljshus och betong, men samtidigt omgivet av skog. Skogen var inte vildmark, utan en del av staden. För att ta sig till de större bostadsområdena var man tvungen att gå genom den. För mig symboliserade den promenaden genom skogen en flykt ut i en större värld. Än i dag väcker skogar samma känslor hos mig.

Jag tror att alla har en personlig relation till de platser där de har tillbringat mycket tid. De blir djupt personliga, även om de är offentliga. Det som fascinerar mig är att varje offentlig plats rymmer otaliga privata minnen och känslor.

Platser förmedlar en karaktärs känslor och stämningar; de blir som en spegling av personens inre.

En dag skulle jag gärna vilja göra en film om en människa utan att någonsin visa personen



Vytautas Katkus

– bara platserna där hen en gång befann sig. Filmen skulle kunna fungera som ett slags pussel där man bit för bit förstår vem personen är genom de platser hen har lämnat efter sig.

Känslan av att befinna sig mellan två platser, som kan uppstå i samband med migration, återkommer ofta i dina filmer. Är det en vanlig erfarenhet för din generation litauer?

Ja, men det behöver inte alltid handla om migration i klassisk bemärkelse. Det kan till exempel

handla om att flytta från en mindre stad till Vilnius för att studera. Samma fråga uppstår ändå: Var är ditt hem? Är det en fysisk plats, en samling minnen eller en känsla?

Själv har jag försökt förstå det varje gång jag har bytt hem. Jag lämnade platsen där jag föddes och där jag bodde med mina föräldrar. Den finns fortfarande kvar i mitt liv, men jag befinner mig inte där. Så vad är den platsen för mig?

Många jag känner har upplevt den här märkliga känslan av att befinna sig mittemellan. Ibland behöver man återvända en tid bara för att förstå att platsen inte längre är ens egen.

Innan lägenheten såldes kunde Danielius återvända när han ville, men av någon anledning ville han inte. Nu uppstår en djupare fråga: Hur tar man farväl? Och vad är det egentligen man tar farväl av? Platsen, minnena eller den version av sig själv som en gång levde där?

Du utforskar också hur avstånd kan komplicera relationer mellan generationer...

I just den här filmen ville jag verkligen fånga känslan av att förlora sin pappa utan att ha fått möjlighet att ta ett riktigt farväl, eftersom man befann sig på en annan plats.

Ett år har gått och på ytan verkar allt vara bra. Men när man återvänder till en plats där man brukade tillbringa tid tillsammans kommer minnena och känslorna tillbaka – och med dem de känslor man trodde hade lagt sig.

Frågan blir om man behöver känna dem fullt ut och sedan släppa dem, eller om man istället försöker hitta en ny plats för dem och låter dem leva vidare i en annan form.

Jag märker att jag betraktar relationer mellan föräldrar och barn, särskilt sådana som varit distanserade eller odefinierade, på ungefär samma sätt som vi ofta betraktar andra nära relationer. Inte för att bandet nödvändigtvis var nära, utan för att frånvaron lämnar frågor efter sig.

Danielius försöker förstå om relationerna i hans liv verkligen är betydelsefulla eller om han upprätthåller dem av gammal vana, plikt-känsla eller för att det är vad som förväntas av honom. Vad innebär det att vara ensam och kan ensamheten i sig innebära en sorts klarhet?

Det händer egentligen inget särskilt dramatiskt i *Man på drift*, men filmen är fylld av vardagens poesi och har en närmast hypnotisk känsla och rytm. Kan du berätta om det förhållningssättet?

När Marija Kavtaradze och jag började skriva manus tillsammans pratade vi mycket om den värld där allt skulle utspela sig, en mycket liten semesterort med kanske bara ett hundratal invånare, där alla känner alla.

Under sommaren kommer tusentals besökare och staden förvandlas. Det händer mycket och vädret är fint. Men i slutet av augusti blir den nästan som en spökstad. Det finns fortfarande en skola och mataffärer, men känslan förändras och det är som om något saknas, trots att de tio lugnare månaderna egentligen visar stadens verkliga ansikte.

Danielius bodde en gång i den här staden, men nu när han bor i Norge är säsongen på sätt och vis över även för honom. Att återvända ger honom nästan känslan av baksmälla efter en väldigt bra fest.



På en plats där det inte finns så många distraktioner eller förändringar ville jag fokusera på känslorna och betrakta platserna som något mer än bara praktiska miljöer.

Kameran ramar nästan in platserna som målningar, där man både kan följa det som händer och samtidigt få tid att se sig omkring och förstå omgivningen.

Kanske kan blicken till och med fastna på någonting som just i det ögonblicket känns mer intressant eller främmande.

Man behöver inte nödvändigtvis följa karaktärerna hela tiden för att förstå berättelsen. Jag vill ge publiken möjlighet att observera det som omger karaktären, inte bara se personen som tittar, utan också se vad personen tittar på, eller kanske vad som i sin tur betraktar personen.

Du är väldigt engagerad i att filma analogt. Varför föredrar du det?

För mig är det viktigt att vara tekniskt begränsad, eftersom jag annars, i rollen som både regissör och fotograf, skulle bli mer splittrad och osäker på vilken väg som är den rätta. Begränsningar hjälper mig att behålla fokus och fatta tydligare kreativa beslut.

Begränsningen i hur mycket film man har till sitt förfogande skapar på något sätt också en stor frihet att hitta något nytt. Sedan finns det ingen annanstans att ta vägen, man måste lita på sig själv och sina kollegor och vara väldigt precis med vad man faktiskt vill göra.

Det är lite som en labyrint. Men för mig är det viktigt att få den tidlösa känsla som film ger och att skapa en så verklig atmosfär som möjligt, till skillnad från digital film där mycket kan skapas i efterarbetet.

Det finns också en sorts magi och oförutsägbarhet i analog film. Man vet aldrig riktigt hur resultatet blir: om filmen laddades korrekt eller om framkallningen blev lite för lång eller för kort. Sedan finns alla små dammkorn och prickar som man inte upptäcker förrän filmen är framkallad.

Vissa saker går helt enkelt inte att kontrollera fullt ut, och de små mänskliga ofullkomligheterna tillför en särskild magi – eller kanske en liten förvrängning av verkligheten. Men för mig förstärker de där ofullkomligheterna faktiskt känslan av verklighet.

Du skrev *Man på drift* tillsammans med Marija Kavtaradze, regissören bakom *Slow*, som du ofta har samarbetat med, och Laurynas Bareiša, som regisserade *Drowning Dry*, har klippt filmen. Du var också fotograf på Saulė Bliuvaitės uppmärksammade *Toxic*, och Saulė medverkar dessutom i *Man på drift*. Finns det en stark samarbetskultur inom den litauiska filmen just nu?

Ja, verkligen. Laurynas, Marija och jag studerade tillsammans under samma år och Saulė började på filmskolan två år senare, så vi lärde alla känna varandra där.

Marija och jag träffades faktiskt redan när vi var omkring femton år och gick i någon form av filmklubb tillsammans. Det finns också många andra människor vars vägar korsade våra under studietiden och som vi fortfarande arbetar tillsammans med.

Men framför allt är vi väldigt goda vänner, och först i andra hand arbetar vi inom samma bransch. Det hjälper oss verkligen att förstå varandra.

Filmvärlden i Litauen är generellt sett ganska liten. Alla känner alla och det finns en stark vilja att stötta varandra. Om litauisk film fortsätter att uppmärksammas på festivaler kommer det också att bli lättare för alla att fortsätta göra film.

"Kameran ramar nästan in platserna som målningar, där man både kan följa det som händer och samtidigt få tid att se sig omkring och förstå omgivningen."



REGISSÖRENS BIOGRAFI

Vytautas Katkus, född 1991, är en litauisk manusförfattare, regissör och filmfotograf. Han tog examen i filmfoto vid Lithuanian Academy of Music and Theatre 2014 och har därefter arbetat som filmfotograf på kortfilmer och dokumentärer, med en tydlig visuell och konstnärlig blick.

2019 debuterade han som regissör med kortfilmen *Community Gardens*, som hade premiär inom Semaine de la Critique i Cannes. Hans andra kortfilm, *Places* (2020), hade premiär i Orizzonti-sektionen vid filmfestivalen i Venedig. Den tredje kortfilmen, *Cherries* (2022), valdes ut till Cannes officiella kortfilmstävling.

Man på Drift är Katkus långfilmsdebut och är skriven tillsammans med Marija Kavtaradze. Projektet belönades bland annat med Best Project inom Semaine de la Critiques Next Step-program, ARTE Kino Development Award vid Les Arcs Co-Production Village samt produktionspriset vid Torino FeatureLab.

FILMOGRAFI

- 2019 COMMUNITY GARDENS** Kortfilm
Semaine de la Critique, Cannes
- 2020 PLACES** Kortfilm
Orizzonti, Venedig
- 2022 CHERRIES** Kortfilm
Cannes officiella kortfilmstävling
- 2025 MAN PÅ DRIFT** Långfilm
debut

PRODUCENTENS BIOGRAFI

M-FILMS är ett litauiskt produktionsbolag som grundades av producenten Marija Razgutė 2008. I dag är M-FILMS ett av Litauens mest aktiva produktionsbolag, med fokus på internationella samproduktioner för bio och tv.

Det prisbelönta bolaget arbetar med djärva och nyskapande berättelser av en ny generation filmskapare, däribland Marija Kavtaradze, Karolis Kaupinis, Andrius Blaževičius och Vytautas Katkus.

Kortfilmen *Cherries* hade premiär i Cannes officiella kortfilmstävling 2022, medan minoritetssamproduktionen *Out of Sync* hade premiär vid filmfestivalerna i Venedig och Toronto. Bland bolagets senare framgångar finns även Marija Kavtaradzes *Slow*, som vann regipriset vid Sundance Film Festival 2023.



PRODUCENTENS ORD

På M-Films tror vi på filmens förmåga att spegla vår samtid och människans villkor. Det är därför vi producerat *Man på drift* Vytautas Katkus långfilmsdebut.

Vytautas har en enastående förmåga att synliggöra den subtila och ofta absurda poesen i den mänskliga tillvaron, något vi redan har sett i hans prisbelönta kortfilmer. Hans förmåga att skapa karaktärer som på samma gång känns distanserade och djupt välbekanta gör oss övertygade om att den här berättelsen om ensamhet kommer att beröra publik över hela världen.

Vi har samlat ett fantastiskt team för filmen och samarbetar med Staer Film i Norge, Garagefilm i Sverige och Arctic Film Norway Invest.

Med stöd från bland andra Lithuanian Film Centre, Eurimages, Svenska Filminstitutet, Kreativa Europa MEDIA samt Litauens nationella radio och tv har vi kunnat förverkliga Vytautas unika vision.

Man på drift är inte bara en film, det är en subtil och angelägen skildring av avstånden och mellanrummen mellan människor, berättad med stor känslighet. Vi ser fram emot att få presentera den för världen.

Marija Razgutė & Brigita Beniušytė



TEAM

Regi Vytautas Katkus
Manus Vytautas Katkus, Marija Kavtaradze
Foto Vytautas Katkus
Producenter Marija Razgutė & Brigita Beniušytė - M-Films
Klippning Laurynas Bareiša
Scenografi Ieva Rojūtė, Lisanne Fransen
Ljudredigering Julius Grigelionis
Kostym Morta Jonynaitė
Koreografi Greta Grinevičiūtė
Mask och hår Jurgita Globytė
Kameraoperatör Vytautas Katkus
Medverkande Arvydas Dapšys Darius Šilėnas, Domas Petronis Eglė Gabrėnaitė, Hanne Mathisen Haga Rokas Siaurusaitis, Vismantė Ruzgaitė

FILMFAKTA

Längd 115 minuter
Produktionsländer Litauen, Norge, Sverige
Inspelningsformat 16 mm
Språk Litauiska
Text Svensk
Produktionsår 2025
Originaltitel Svečias
Distribution Folkets Bio
Genre Drama
Svensk biopremiär 25 september 2026

SAMPRODUKTION

Staer Film

Elisa Fernanda Pirir

Garagefilm International

Anna-Maria Kantarius

Filmen har stöd från: Lithuanian Film Center, Council of Europe – Eurimages, Film Fond Nord, Svenska Filminstitutet, Kreativa Europa MEDIA och LRT (Litauens nationella public service-bolag).

